

קיד:

עין משפט
נר מצוה

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

מסורת הש"ס

(א) נכרסות יג. עירובין
 (ב:) ג. [עירובין] שם ד"ה
 (ג) נכרסות לו. לעיל
 (ד) נזיל אחר ד"ה
 (ה) [לקמן קטו. פי'
 תוספות שם ד"ה כולל]

הגהות הב"ח
(א) גם' שמע מינה מדרב
הוא דלית דמיש:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אחד וכו' וכו'
לפסח וכו' דחגיגת יד
אע"פ דוחה את השבת.
צ"ל נט ע"ב תוס' ד"ה
ביד שחל ונדף ע ע"ב
תוספות ד"ה מ"ט:

מוסף רש"י

ממנות צריכות כוונה.
סיבה מתכוין לשם מנהל
ברכות (ג) שהעושה מנהל
דרך שיכון למנהל (עירובין
ללא די חובתו (שם).

וזאת אומרת מצות צריכות בוונה. ריש לקיש סבר דמתי' סתמא קמי ומיירי אפי' יכול למצוא שחר ירקות אין לו לערוך אחר שחר ירקות אלף עושה שני טעיונין במרור והיינו משום דמנות ירקות בוונה ויכול לנא' בערין דל' ובגורא פרי האדמה הוא דאכלי ליה כלומר שלא בירך בעל אכילת מרור ודילמא לא איכוון ודילמא לאו

רבינו חננאל

ויבדקו על אכילת מרור ולא נקט
 ויבדקו משום דרב חסדא אית ליה
 בשמעתין דמבדקו על אכילת מרור
 טעמיה ראשון והא דקאמר ויבדקו
 פרי האדמה אכיל ליה היינו כלומר
 אכינו אוכל לשם אכילת מרור אלא
 אכלנו לנחת צבורא פרי האדמה דאי
 ספקא דעתן לאו גבי כוונה אם
 כן יאז חותם מרור טעמיה ראשון
 אלא דלכלו לפני מנה ומכיו על
 מנחת ומדורים לא הוה עיכובא אמאי
 תריך תרי טעמיה במרור הוה ליה
 לאהדורי אשאר ידקות משום היכירא
 טעמיה ראשון ומהנה מנה טעמיה
 שני יאכל מרור והגמרא דחי דלעולם
 אין לריכות כוונה ומיהדיקו אשאר
 ידקו משום היכירא וכדי לטעול מרור
 אחר המנה ומתניין קאמר היכא
 דליכא טעם ידק ראשון גמורו גמין
 תרי טעמיה כדי לאכול מרור כמנחתו
 ומשום היכירא ולא אמרי' שלא יאכל
 מרור עד לבסוף ולא נחוש להיכירא:
אכלן דאמר ר' צא. אכל ודאי לא
 יאז ראשון דרמשך ידק
 דרבנן דלאמרינן גבי מנה בכל שעה
 (ושיל דף לה): אכל לא טעול ומיקל לה
 טעול טעול מדרבנן ואיתקש מרור
 למנה ויבדקו יאז נמי במנה משום
 דכל גבי מפקר נבסיה וחזי ליה
 וטעמא דהתמירו בודאי דרבנן
 טעול דלוריתא מפיק ההם (ושיל
 דף לה): מלא תאכל עליו חמץ יאז
 דה שאלוהי משום כל תאכל טבל
 ואיתקש מרור למחץ:

אכלו ב"א מתבין י"א. קשיא לר"ש לקס ואע"ג דר"ש לקס דייק ממתניתין ע"כ מתניתין לא איירי בכל ענין אלא בדליכא שאר ירקות וקא משני מנאי היא וכוון לדאכלא תנא דקצר כרס לקס דייק שפיר ר"ש לקס ממתניתין דלדרישתו כוונה כי מסתמא איירי בכל ענין

אפי' איבער שאר ירקות: **סילקא** וארואו. וכ"ס שני מיני צער:
לית הדש של דרור יוצגן בן גורו. וטעמא דליתו בל לית מימון
אלל לית סרקחן צפי' בל שעה (לשל דף לה): **שני** מיני בשר.
פירוש ר"מ של זכר לפסח ומנעול של זכר לחגיגה וכל נשמה דקיימאן לא
בכח תימא (לשל דף ע.ו.) דליון חגיגה נאכלת אלל ללי דמתימיוס' אחי'א
טוחה זכר נראה דרתייו מנושולין וכן טעמא בשבת אין תפילין:
אחד זכר פסח ואחד לחגיגה. כסחל י"ד ליתו בשבת אין תפילין
רק ביטול אחד * דמגינת * אינה דוחה את השבת ומימי
אומר ר"י דמ"מ אין לתלן דמי לחובה אם היינו מניחים מלעשות
אין תפילין וגם י' ליום שחל לא יעשו בשאר פסחים ואין שום
שם אל אלו עושין לע"ש דלא תפילין דליחא למיחא שחל יבנה גמי
המקדש ויאמרו אשחקד עשוי זכר לחגיגה בשבת והשתא גמי
נקריבה בשבת דהקרנה מסורה לזרזין וכשיבנה משה ואהרן יהא
עמנו וליכא למיעיף אף הכא ליהימ מלעשות אין תפילין איש
מזירין אותו: **אמר** רב הונא סבד' ברי' רב הונא סבד' כיש
לגיש דבעי כוונה ואפי' אית ליה שאר ירקות עידי מבורז שני טיבול:

מאת

ה. משום הכי צעי תרי טיבולי שמא ייךך צורא פרי האדמה בשאר ירקות דבעינן תרי טיבולי. משום תימוקות אכלן לתלאין. חזי זית בפעם ראשונה וחזי זית בפעם שנייה ובמרור קא

[illegible]

רעזב"ם

וזה אומרים מזה לריבות כוונה.
משום הכי בני תרי טיבולי שמא לא
מטיבון כדפסא לשם מרור הויל
ויבירן עלוי בפסח"א כשאר ירקום
ועלמא שברי אין עדיין אכילת מזה
מרור לבדך עלוי על אכילת מרור עד
לאחר הכנה: דילמא פה קמ"ל דטיבין
תרי טיבולי: משום תינוקות שישאלו
ועבדי היכרא טובא ומיכו ממרור
קמא יאז ידי חובתו, ומחד ר"ל א"כ
דמשום היכרא דתינוקות לחוד נקט
תרי טיבולי ולא לאשמועינן מזה
לריבות כוונה לאשמועינן שאר ירקום
בטיבולי ראשון ומרור בטיבולי שני
דאיכא לשון תינוקות. אבל
במרור לחודיה לא צעין תרי טיבולי
דכולי האי לא עבדינן משום היכרא
דתינוקות להקדים אכילת מרור קודם
ומזי: ועוד מיא. הכיל דמזה אין
לריבות כוונה ומיוצתא דרש לקי:
אלבן דמאי יאז. דאי בני מפקר
לכניה והוי עני וחלי היה השתא נמי
חזי ליה: אכן חזון, מה הית ממש
ראשון וחלי זית בפסח שני ובמרור
מיירי: פסא יאז. דמאי מזה ית

[illegible]

ולבסוף

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones